

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Fr. Rojina: Frančišek Gerstung. (Dalje). — A. Žnideršič: Panji in prezimovanje. (Konec). — Dopisi. — Raznoterosti. — Listnica uredništva.

Frančišek Gerstung.

(Fr. Rojina.)

(Dalje.)

V „Čebelarju“ je bilo nekoč že omenjeno, da je napravil Gerstung svoj panj po večletnem skrbnem opazovanju čebel in njih razvitja. Premeril ni samo jeden roj in njegovo začetno delo, ne samo par močnih ljudstev, ki so bila že na višku moči, pa v prevelikih zabojih, da so se mogla prav po svojem naravnem nagonu na vse strani prosto razvijati, temveč je napravil toliko poskušanj, da je mogel naposled trditi: v tem naravnem razmerju se razvijajo čebele in nič drugače!

Res je, da se razvijajo v za čebelorejo posebno ugodnih krajih čebele bolj kot v revnejših, vedno pa v istem razmerju, v istem naravnem zakonu glede višine in širine satov. Poskušnje so mu pokazale, da je za navadne razmere najpripravnejši panj s 35.000 cm^3 ali 35 litrov prostornine; visočino okvirja je določil na 40, širino na 25 cm v svitlobi. Čebele sicer ne delajo natančno v tem razmerju, namreč 40:25 ali 8:5, a Gerstung jim je pri višini primaknil par centimetrov, da prezimujejo pod večjo medeno kapuco. Pa so se našli ljudje, ki so dejali, da je to že preneumno, če trdi Gerstung, da je za razvijanje čebelnega ljudstva ta mera najprimernejša, drugi pa so sicer priznali, da se res ljudstvo prav hitro in močno množi, a jim tudi to

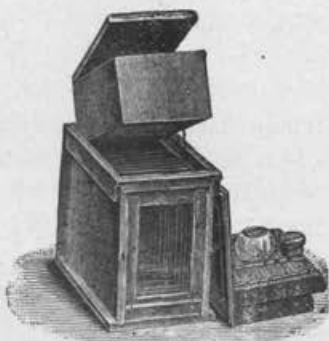
ni bilo všeč, češ, to so skrinje za pridelovanje čebelnega mesa (Fleischbeuten). In človek, dokler sam ne vidi, kako uspevajo čebele v teh panjih, ali pa če tega sam ne izkusi, si lahko misli, da je čebelam pač jednako, so li v prav nizkem panju ali pa v visokem. Toda temu ni tako, prav gotovo ne! Naravno je, da je najboljši panj oni, ki je kolikor mogoče prirojen po razmerju srednjega sata v večjem prostoru prosto visečega roja (ljudstva), t. j. nekoliko višji kot širji, akoravno nam, ki smo od pamtiveka navajeni na obliko naših panjev, ne ugaja. Nemški čebelarji so mnenja, da ni boljših plemenjakov, kot v lüneburskih pokončnih pletarjih; to pa so zato, ker se morejo tako razvijati, kot je v njih naravi, in morejo svojo gorkoto v krogli kar najbolje porabiti. In tako je tudi pri Gerstungovem panju! O, tudi v panjih drugih oblik se razvijajo čebele, vsaj se tudi rasteča buča razvija v veliki steklenici, vendar kadar ji začne primanjkovati prostora, se mora, hočeš, nočeš, prilagoditi (akomodirati) notranjemu prostoru in obliki steklenice. Podobno je tudi pri čebelah v panjih, vendar ne prav tako, ker tu pride v poštev tudi gorkota. Vsakdo si lahko misli, da ostane n. pr. razbeljena železna krogla dalj časa vroča, kot jednako težek podolgast razbeljen kos železa. Ako primerjamo to resnico z v krogli in pa z podolžno prezimujočimi čebelami in pozneje gretje zalege v krogli in pa ono v podolžni legi, nam ni treba biti posebno brihtnim, da pogodimo, kaj je čebelam ugodneje.

Za nas, ki imamo jesensko pašo, je pa očitanje, da so Gerstungovi panji skrinje za pridelovanje čebelnega mesa, najboljše priporočilo zanje, kajti vsak čebelar je vesel močnega panja, kadar začne leteti v ajdo, kot bi „metlo vlekkel“, kakor se je izrazil nekoč g. Gašpar Bizjan. Odkar nabirajo čebele med, je bilo gotovo vedno res, da nabere eno močno ljudstvo ali polk več, kot več slabičev. — Pravim le samo to, da zaupamo Gerstungu in njegovemu panju lahko brez skrbi, akoravno je napadel njega in njegov panj neki Dickel, urednik že čez 50 let izhajajočega čebelarskega lista „Nördlinger Bienenzeitung“ ter hotel dokazati, da Gerstung nima prav, sam pa je v omenjenem listu na dolgo in široko razkladal svoje nazore, katere so mu pa najznamenitejši čebelarji podelali v nič, kar se Gerstungovim nasprotnikom ni nikdar posrečilo in se jim tudi nikdar ne bo, dokler ne morejo sami s čem boljšim med svet. No „Nördlingerca“ je prenehala izhajati, Dickel je utihnil, Gerstungov časopis pa ima 7 tisoč naročnikov, in njegovih panjev se je razposlalo v letu 1897. 18 tisoč, in samo v Vachi na Werri se je porabilo v enem letu čez 300 meterskih centov slame za izdelovanje slamnatih odej za njegove panje. Tako hitro se najbrže ni še nikdar razširjal kak panj, kot se razširja ravno Gerstungov. Da se mu pa tudi nekateri sloveči čebelarski mojstri nasprotni je pač uzrok to, ker poleg svoje zvezde neradi gledajo drugo svitlejšo. In Gerstung je zvezda, kakoršnih je še malo svetilo na čebelarskem obzorju!

Če pogledamo današnjo sliko, ki nam kaže originalni Gerstungov panj, vidimo, da je med našim navadnim in tem panjem velik velik razloček. Le škoda, da je tudi med cenami velik razloček, vendar je naravno, da mora dobra stvar več veljati, kot slabejša, akoravno je največkrat boljše dati za

dobro stvar nekaj več, ker se ravno zavoljo nje dobrote prej izplača. In če je le kedaj, je gotovo v tem slučaju bolje žrtvovati nekaj več novcev in si napraviti pravilno izdelane Gerstungove panje, če tudi v začetku le manjše število, kajti vedno je bolje imeti deset dobrih gerstungovcev, kot dvajset ali še kaj več domačih panjičev; pravim pa dobrih gerstungovcev, ker tudi v tem panju se ne bo zgodil nikak čudež, če vsadimo vanjga kakega družca; treba je notri najprvo močnega roja, ali dveh manjših, potem bo dajal že sam njemu primerne roje. Veliki roji so prvi pogoj uspešnega čebelarjenja! To so vedeli naši dedje bolje, kot mi, kar sklepamo iz prav starih, velikih, v primeri s sedanjimi, prav velikanskih panjev; če bomo tako napredovali, kot v zadnjih 50 letih, bodo čebelarili naši potomci v škatljah, v katerih smo imeli mi čmrlje, ali pa v škatljicah za „domine“.

Oglejmo si Gerstungov panj nekoliko natančneje! Spodnji, večji del je vališče, a zgornji, ki je na podobi na enem koncu s cvekom podprt, je medišče, čegar pokrov je tudi na enem koncu odprt. Zraven medišča sta naslikani tudi dve slamnati odeji za zimo, manjša za zadej in večja za zgoraj, kadar se odzame medišče. Ta zgornja ima izrezano veho, na katero se postavi pitalni balon, kot je razvidno iz slike; zraven balona se pa vidi še zamašek, s katerim se zamaši vеха, kadar se ne pita. Panj je odprt, zraven je prislonjena končnica, ki se vzame proč, ali se pa odpira na tečajih, kot omarica, notri se pa vidijo mrežica in okvirčki. Iz podobe je tudi razvidno, da sega dno, sprednja končnica in zgornji oklep čez stranske stene, nekako 5 cm, vsled česar nastane, če postavimo panje drug tik drugega, med njimi prazen prostor, kateri se zatlači pozimi z listjem, otavo ali drugo primerno tvarino, to pa zato, da se ne vsedajo čebele pozimi v jeden kot, kjer čutijo nekoliko gorkote od sosednjega panja, ampak da prezimijo v krogli, kar je po izkušnji najbolje, nele za prezimovanje samo, temveč tudi za poznejše pravilno in hitro razvijanje ljudstva.

Gerstungov panj.

Kakor pri vsakem panju s premakljivim delom, je treba tudi pri gerstungovcih, glede mere, skrajne natančnosti. In te natančnosti ne pogodi vsak, kdor zna štiri deske zbiti za naš domači panj in ravno zato nikakor ne priporočamo splošne upeljave teh panjev, zlasti pa onim ne, ki imajo še kranjske panje take, da se jih Bog usmili; zato naj oni le ostanejo pri svonjih panjih ter naj jih popravijo in povečajo. Priporočamo jih pa najtopeje onim naprednim čebelarjem, ki so pripravljene žrtvovati za pravilno napravljene panje tudi kaj več goldinarjev, vsaj se jim bo ta kapital v kratkem času obilno povrnil. In ker „izgledi vlečejo“ ter se dobra stvar sama priporoča, se bo gerstungovec brez dvojbe po zasluženju razširil; začetek je storjen, in kdor se je ravnal po „Čebelarjevih“ nasvetih, se že zdaj lahko pohvali z dobrimi uspehi. Pred kratkim je prejelo uredništvo od znanega in izkušenega čebelarja g. Gašp. Bizjana iz Podutika pismo o čebelarskih za-

devah, v katerem pravi med drugim: „Kakor veste imam štiri vrste plemenjakov: kranjske, Pavlinove amerikance, popravljene pavlinovce in gerstungovce; izmed vseh so gerstungovci najbolj. Kdor je zoper to vrsto panjev, naj pride k meni in prepričal se bo, kakšni so; pokažem mu jih iz srca rad. Kar imam do zdaj izkušenj, moram reči, da ga ne poznam panja čez Gerstungovega.“ — Našteli bi pa lahko že celo vrsto čebelarjev s takimi in podobnimi uspehi, pa saj bo prišla resnica, da se razvijajo čebele v Gerstungovih panjih izredno dobro, sama med ljudstvo.

Vrnimo se k meri. Okvirčki morajo biti kot krajcarji vsi enako veliki: širina 25 *cm* in višina 40 *cm* v svitlobi, deščice za okvirje naj bodo 25 *mm* široke in 5 *mm* debele; zgornja deščica naj ima ušesca po 12 *mm* čez zunanje lice in spodnja 6 *mm* (vogli malo prirezani). Kdor hoče imeti močnejše deščice na pr. 6 ali več milimetrov, kar je dobro, mora napraviti svitlobo v tistem razmerju manjšo, vedno pa mora biti zunanja visokost ravno 41 in zunanja širina natančno 26 *cm*; zgornja deščica naj meri vedno 28 *cm* 4 *mm*, spodnja pa 27 *cm* in 2 *mm*. To pa zavoljo tega, da gre vsak okvir lahko v vsak pravilen Gerstungov panj, kar ni samo za razna opravila, ampak tudi za kupčijo med sabo in na ven neobhodno potrebno, ker je bilo že nekoč omenjeno, da ni potreba prodajati čebel s temi panji vred, ampak se obesijo okvirčki s čebelami v čisto priprost zabojček, ki ima na dnu mrežico za dušek, zgoraj pa je pritrjeno redko platno; razume se, da morajo biti okvirčki v zabojčku pritrjeni, na pr. s povprečno deščico.

Med okvirčki in pokrovom mora biti 6 *mm* prostora, ker jih le pri tej razdalji čebele ne pritrjujejo k pokrovu in tudi črvi se ne morejo rediti vmes, ker pridejo čebele lahko povsod do njih; toliko prostora, namreč 6 *mm*, mora biti iz istega vzroka tudi med okvirčki in stranskimi stenami; spodaj pa naj bo prostora cela 2 *cm*, da se izpod okvirčkov lahko postrga in posnaži, če je treba. Zareze, v katerih vise okvirčki, naj bodo 6 *mm* globoke. V medišču so polovični okvirčki, sicer pa ravno tako izdelani, kot v vališču med njimi in vališčem je 6 *mm* prostora. Okvirjev je v vališču in v medišču po 11, po 10 *mm* vsaksebi, katero razdaljo tvorijo primerne kljukice. Čez poletje je na vališču pokrov, ob dobri paši medišče, pozimi pa slamnata odeja z veho.

Tako smo si ogledali površno po sliki originalni Gerstungov panj, kdor pa si jih bo hotel napraviti, naročil si bo enega za uzorce, kajti vse opisati, kako naj se les sklepa in vse drugo potrebno brez slik, — ki pa stanejo preveč za sedajne društvene razmere, je nemogoče. Naroči se originalne gerstungovce z vsemi pritklinami lahko pri tvrdkah: Vaclav Švarc v Kolči na Češkem in W. H. Böhm v Bubenču pri Pragi. Brez medišča in priprosteje, o katerih bomo spregovorili še eno ali dve, pa izdelujeta domača mizarska mojstra Jožef Premelič, Gradišče št. 4 in Ljudevit Puch, Pred Prulami št. 15, oba v Ljubljani. Naročila za te, naj se pošiljajo gosp. Fr. Črnagoju, nadučitelju in našemu predsedniku na Barje, da delo enakomerno razdeli.

(Dalje prihodnjič.)

Panji in prezimovanje.

(Piše A. Žnidaršič.)

(Konec.)

V prvi polovici tega članka sem opozoril, kakšna ljudstva naj se prezimujejo, danes naj povem nekaj splošno važnega o panjih, katere prezimujemo.

O kranjskem panju ne bom govoril, ker ne morem biti njegov zagovornik, zlasti, ker imamo boljših panjev na izbiro. Nočem pa reči, da bi bil, dobro narejen kranjski panj slab za prezimovanje, nasprotno prezimijo v njem čebele dosti dobro, le premajhen je in za opravljanje raznih del nepripraven. Mimo teh dveh omenjenih pomanjkljivosti ima pa naš navadni panj še več družih, katere ve vsak presoditi, kdor je čebelaril kdaj s panjovi z veliko mero. Tu je pač drug uspeh in lažje delo! V ameriškanih panjih prezimijo čebele prav dobro, naj si bo to že v Langstrotovih ali v Dadantovih. Langstrotovo panj prinesel je k nam znani ameriški čebelar Frank Benton, kateri panj je preosnoval naš odbornik gosp. Peter Pavlin ter ga imenoval „novi ameriški panj“ in katerega je svoje dni popisal v „Kmetovalcu“; prijelo se je tega panja tudi ime „pavlinovec“. Kdor je te vrste panje imel, mora priznati, da se razvijajo čebele v njih posebno dobro ter da so izvrstni za prezimovanje, vendar pa je tudi neovrgljiva resnica, da je malo panjev tako nepripravnih za vsako opravilo, kot so ravno ti, vsaj jaz ga ne poznam. Za moj del je pristni Langstrotovec proročnejši, akoravno ga Amerikanci radi premajhne mere opuščajo, ter se poprijemajo vedno bolj Dadantovih panjev, ki imajo svitlobe $28 \times 43\frac{1}{2}$ cm, toraj še nekoliko več kot Gestungov. Tako predelan ameriški panj, kakoršnega je prinesel iz svojega potovanja naš urednik, katerih ima že več kranjskih čebelarjev, pa je še najbolj pripraven, akoravno izgubi s tem, da so okvirji počez, značaj pravega ameriškega panja, ki ima okvirje vedno po dolgem. Da so ti panji zares dobri, se prepriča lahko najbolje vsakdo pri našem predsedniku gosp. Črnagoju, nadučitelju na Barju pri Ljubljani. Pa to je pri njih dobro, da se opravljajo lahko od zgoraj in zdej, toraj kakor Gerstungovi, samo da so ležeči kot kranjski, ti pa pokončni. Da bi bil jaz urednik „Čebelarja“, priporočal bi samo te dve vrsti panjev, najprvo seveda Gerstungove. Prav pa je, da nas seznaniti „Čebelar“ tudi z raznimi drugimi panjovi, s kakoršnimi čebelarijo po drugih krajih, ker s tem se nam bo razširilo naše itak majhno čebelarsko obzorje.

Potrebno se mi zdi, dragi čebelarji, položiti na srce to, da pustite napravljati panje, in naj bodo ti že te ali one vrste, le iz močnih desk, ker to je za prezimovanje prav velike važnosti. Zlasti naj bodo sprednje končnice debele ali celo iz dvojnih sten, med njimi pa naj bo žaganje, pepel ali slama. Ne pride potem zlahka ni mraz in ne spomladi ne poleti prevelika vročina v panj. Posebno škodljivo je spomladi, če segreje že precej močno solnce pretenke končnice. Čebele silijo ven in kaj potem, ve marsikateri čebelar iz svojih lastnih žalostnih izkušenj. V takih slučajih ne pomaga prav nič, če obsenčimo izletalnice; čebele so nemirne in silijo ven in če jih preveč pripremo, začne ves panj bučati, da mu moramo dati na vsak način

duška in jim žrela odpreti, s tem pa včasih na stotine čebel izgubimo. Priporočal bi za sprednje končnice lipov ali topolov les, ker sta te dve vrsti lesa prav slaba prevodnika gorkote.

Omenim naj še, da za prezimovanje ni vsak med dober, ker nekatera vrsta pretrdo kandira, zlasti smrekov. Ako ve čebelar, da imajo čebele večino tega medu, stori najbolje, da ga jim odvzame in nadomesti z raztopljenim cukrom, to pa kmalu v jeseni, da ga pripravijo za zimo ter ga znosijo v gnezdo. Najbolji med za prezimovanje je ajdov med, ker najzadnji in malo kandira in vpija (absorbira) največ vode, da ne trpe čebele žeje.

Ne mislite, da je prezimovanje najlažje in najpriprostejše čebelarsko opravilo! Ehrenfels pravi, da se ravno pri prezimovanju čebel pokaže, kdo je mojster-čebelar, kar mu moramo pritrditi. Marsikdo izmed naših cenjenih udov bo morebiti moral pripoznati, da v tem oziru ni mojster, ker sem pozvedel, da je letošnje zimo padlo izredno veliko panjev. Napisal sem te vrstice v uvaževanje onim, kateri potrebujejo za prezimovanje svojih čebel svéta, želeč, da bi imeli ti nasveti tudi obilno uspeha.

Dopisi.

Iz Trnovega pri Ljubljani. Vi, gospod urednik, poznate moje čebelarstvo, vendar hočem opisati, kako sem čebelaril pretečeno leto, ker vem, da je marsikateri izmed čestitih udov našega društva radoveden, kako se čebelari tu ali tam. Sprejmite toraj te vrstice v „Čebelarja“, katere naj še druge čebelarske tovariše spodbudé, da nam podajo sporočila, kako oni čebelarijo.

Lansko leto sem imel priliko, svoje čebele bolj opazovati, kot prejšna leta, ker počasi se pomikam v pokoj, ob jednom pa bolj v čebelarstvo, katero se mi je prirastlo že izza mladih let k srcu. Ne morem reči, da je bila pretekla čebelarska letina prav dobra, vendar slaba tudi ne, akoravno je bilo čuti o boljših, zlasti okoli Logatca in sploh pod Krimom, kjer je jelka izredno dobro medila; pa tudi o slabši letini je bilo slišati, posebno se Gorenjci niso mogli kar nič pohvaliti ž njo. Prezimil sem srečno 61 plemenjakov, močnih in težkih, in z veseljem sem pričakoval spomladi. A to veselje se mi je spreminjalo prepogosto v žalost, kot se spreminja aprilovo vreme. Skrbela me je že prelepa zima in veselje nad lepimi in gorkimi dnevi pred sv. Jožefom mi je kalila slutnja, da bo sušec gotovo še svoje burke uganjal, posebno, ker stoletna pratika ni nič dobrega prerokovala. In res je nastalo iz najlepšega vremena kar nenadoma najslabejše in za čebele najneugodnejše. Burja, dež, sneg in mraz so se kar vrstili in clo tja do lipe ni bilo ugodnega vremena, če izvzamem nekatere lepe dneve. Gotovo se še marsikateri čebelar spominja onih dni, ko so mu čebele cepale v sneg, kot žabe v lužo. Mašil sem žrela s snegom, obsenčil vse končnice, a žival je vendar čutila vabljive solnčne žarke in silila ven, nevede, da jo čaka zunaj bela smrt. Na cvetno nedeljo pa jih nisem mogel več zadržati v varnem zavetju. Dasi sem jim dajal dovolj vode in zadej duška, vendar so tako bučale in bile

tako nemirne, da so se preveč segrele in moral sem jim, sicer s skrbjo in težkim srcem, odpreti. In vsule so se ven, kot se vsipajo v najboljšo pašo in v nekaterih minutah se je spremenil bleščeči sneg v — mrtvaški prt. Kako mi je bilo hudo! — —

To izgubo so čebele sicer čudovito kmalu popravile in tudi jaz sem zopet začel upati, a 6. maja pade zopet sneg, katerega sem se še bolj bal, kot prejšnjega. Čebele so to pot letele v zrak kot škrjanci, potem pa zviškoma padale v sneg, ki je pa k sreči hitro skopnel. Kljub vsem nezgodam sem imel prvi roj 15. maja. Rožnik je bil zopet hladen in deževen, če pa rožnika dežuje, čebelar za ulnjakom milo zdihuje. Prišlo mi je toliko panjev ob matico, kot nobeno leto, ker ravno takrat jih je šlo največ na prašenje. Dokler sem imel kaj matičnih zibelk je že še šlo, potem sem si pa moral z mlado zalego pomagati, a to je počasno in panj pride preveč ob žival. Vrhu tega je medila po bližnjem Logu čmerika, ki mi je vzela dobro tretjino čebel. Tako so bile pijane in omamljene, da so se kar po tleh valjale in sem jih vsak dan po polno smetišnico mrtvih nesel izpred čebelnjaka.

Rešil me je julij velike izgube, pravim rešil, ker koncem junija so izrojenci lahkote mrli in da bi ne bil julij tako ugoden, bi nastala najhujša lakota, ker čebele so bile že čisto na suhem in ne bilo bi dosti vsak dan škaf medu. Tako pa se je vračalo počasi čebelarsko veselje in nekateri dan sem klobuk že malo postrani pomaknil, pa samo malo, ker nisem imel, kar ni čuda, tako močnih panjev, kot druga leta. No pa do ajde so se že toliko opomogle, da so jo še dosti dobro izkoristile, tako, da sem ob trganju natočil 12 škafov medu. Najtežji mi je dal 23 kg čistega, kar je za lansko leto dovelj. Žvepljal nisem nič in mislim, da kaj tacega noben napreden čebelar ne bo počel, ker prvič je to nečloveška nehvaležnost in brezsrčnost, dušiti svoje dobrotnice, drugič pa dela stem škodo vsakdo sam sebi.

Za pleme sem pustil 60 plemenjakov, s katerimi bom pa letos nekoliko drugače čebelaril kot doslej, namreč z nastavki, o čemer bom pa pozneje poročal. Za zdaj želi le še prav dobre letine Vam in vsem drugim čebelarjem ter celo društvo prav čebelarsko pozdravlja: Peter Pavlin.

Raznoterosti.

Kaznovani goljufi. V 11. številki I. letnika „Čebelarja“ smo poročali, da sta bila trgovca Henrik Winkelman in Friderik Bode v Hamburgu kaznovana zavoľjo popravljanja in ponarejanja medu po 800 mark, oziroma po 80 dni zapora. Zopet se je pripetil slučaj, da so prijeli celo gnezdo ponarejalcev medu. Trgovec Viljem Jägersberg iz Kolonije je bil obsojen na 1000 mark; njegova žena na 300 mark, barantavec Jakob Wagen na 30 mark in Jakob Köllen na 20 mark in 6 tednov zapora. Prvi in njegova žena sta prodala leta 1898. in 1899. 76.397 funtov umetnega medu. Konfiscirali so jima 3000 funtov slabega, ponarejenega medu, med katerim je bilo le 50 funtov pravega čebelnega. Pri obravnavi se je ta trgovec izgovarjal, ker mu niso mogli takoj na sled, da ima pravi med in ga je dobil iz Holandske,

kjer imajo veliko panjev čebel, ni pa hotel povedati kje ravno ga dobi, češ, da se boji konkurence. Zvračal je krivdo le na svojo ženo, češ, da ima le ona ponarejen med. Pomagali pa mu niso vsi izgovori nič, obsojen je bil, kakor rečeno, na 1000 mark. Obravnava je trajala 3 dni.

Mravlje odženemo z boraksom. Vzemimo $\frac{3}{4}$ zdrobljenega cukra in ga zmešamo z $\frac{1}{4}$ boraksa. Potresimo to v mravljinu gnezdo, čez nekoliko dni ne najdemo nobene mravlje več v gnezdu. Vse so zapustile svoje stanovišče. Ta pripomoček je velike važnosti za rastline, posebno še, ker boraks ne škoduje kultiviranim rastlinam. Velikokrat zapazimo mravlje na mladem drevju, kjer zalezujejo tolikanj škodljive uši. Ker pa niso ni prve, ni druge rastlinam koristne, zato se jih moramo varovati. Mravelj se torej lahko obranimo, ako potresemo okoli panjev boraksa, zmešanega s sladkorjem. Razen tega se ogibajo mravlje tudi drobnega pepela, moke, strte soli, saj in petroleja.

Prvi roji.

Lansko leto smo naznanili, da je imel prvi roj g. Jan. Stele v Zalogu in sicer 14. aprila in glejte čudo, zopet letos ima prvega, sicer nekoliko kasneje, a za letošnjo spomlad vendar dovolj zgodaj, namreč 30. aprila; pa še celo prvca s pevko, ker so mu, kakor nam sporoča ta srečni čebelar, radi slabega vremena čebele staro matico umorile, drugače bi imel prvi roj že okoli 20. aprila. 30. aprila je imel prvi roj, kakor nam sam sporoča, tudi g. Al. Fink v Radečah pri Zidanem mostu, 2. maja gg. Jakob Babnik v Zg. Šiški in Val. Magajne v Cirknem in 4. maja gosp. M. Peternelj tudi iz Cirknega. Poročil o poznejših rojih smo prejeli več, vendar bi še prav radi vedeli, če je imel še kdo drug v aprilu roj.

Listnica uredništva.

Gosp. M. D. v K.: Glicerin in karbolna kislina, samo razredčite z vodo, ker je karbolna kislina hud strup; sicer pa je to »čebelar« nekoč že prijavil — Je že prav 28×28 cm, a merjeno je v svitlobi. — Gosp. J. G. na B. pri B.: Vse to dobite pri g. Ambrožiču v Mojstrani pri Dovjem; obrnite se naravnost nanj. — Gosp. A. H. v G. Slike kakoršnekoli velikosti, Vam preskrbi g. G. Bizjan v Podutiku, pošta Št. Vid nad Ljubljano. — Prečast. gosp. J. K. T. benef. v Š. p. L.: Iz današnje številke zveste potrebno; Vi gosp. Š. Š. v Š. pri Slov. grad pa iz prejšnje — Nadaljevanja g. Hinko Likarjevega članka o anatomiji čebele nismo mogli priobčiti, ker klišeji za potrebne podobe niso še dospeli, dasi smo jih do danes čakali. Vsled tega se je »čebelar« nekoliko zakasnil, kot se bodo marsikateremu čebelarju letošnji roji zakasnili.

P. n. naročnike našega lista prosimo, naj čim preje poravnajo zaostalo udnino!

Udnina (1 gld.) in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati gospodu Avg. Puciharju, faktorju Blasnikove tiskarne v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku »Slov. čebelarja« Frančišku Rojini, nadučitelju v Smartnem pri Kranju.